

[Hassing-Jørgensen.]

kunde være berettigede, men som ikke kunde stille bankmæssig Sikkerhed. Der findes talrige saadanne Foretagender, hvor Indehaveren med en mindre Kapital har begyndt en Virksomhed og saa ikke kan komme videre, han mangler Redskaber, Maskiner o. s. v. Det vilde være en Fremgangsmaade, som kunde faa en ganske stor Betydning, endogsaa for Haandværkere, hvis man vilde hjælpe Haandværkerne til at anskaffe Materiel. Det kunde i mange Tilfælde bringe dem meget vidt. Det falder imidlertid ikke ind under Finansministerens Begreb om sunde og gode Forretninger, for de kan ikke stille bankmæssig Sikkerhed. Sikkerheden bestaar udelukkende i, at de er dygtige Folk, som har en Idé, og som vil frem, og som maaske kan realisere det ved at faa et saadant Laan.

Derfor har jeg sagt, at hvis Staten ønsker — jeg ønsker det ikke, jeg har altid ment, at man skulde være maaske mere varsom med Statens Midler —, hvis Staten ønsker ved en ekstraordinær Kreditgivning at fremme Foretagsomheden her i Landet, vilde man kunne gøre det effektivt ved at stille et Beløb ikke paa 100 Mill. Kr., men f. Eks. paa 10 Mill. Kr. til Raadighed til Risiko. Hvis man vil sige til Bankerne, Provinsbankerne og de mindre Banker i København: Vi vil stille en Sum til Raadighed til Dækning af de Tab, som I maatte risikere ved at indgaa paa Forretninger, som har jeres Sympati, men som ikke synes at frembyde tilstrækkelig Sikkerhed — saa kunde der maaske komme noget reelt ud af det. Nu er det altsaa ikke Meningen, og saa skal jeg ikke yderligere forfølge Tanken.

Saa vil jeg kun gøre den lille Bemærkning til, at det forekommer mig mærkeligt, at Kreditfonden skal have den Anvendelse, at den skal tjene til at finansiere Kommunernes Laanefond. Kreditfonden har jo ingen Penge, og naar den skal finansiere Kommunernes Laanefond, vil det altsaa sige, at den skal have Statens Penge, og saa kunde Staten lige saa godt laane Kommunernes Laanefond de Penge. I øvrigt benytter jeg Lejligheden til at sige, om ikke Tidspunktet var inde til at give denne Institution en mere rationel Udformning. Nu var det maaske Tiden, da den kunde udstede Kasseobligationer direkte til Publikum og vente at faa dem afsat.

O. Kier: Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen var ved første Behandling

af dette Lovforslag inde paa de samme Tanker, som det ærede Medlem berørte i Dag: at lette Adgangen til at faa Midler fra Kreditfonden ved, at Staten i større Omfang, maaske i fuldt Omfang, overtog Garantien og Risikoen for Laanene, hvad det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ogsaa var inde paa i sin Udredning i Dag. Vi er jo enige om at forlænge Loven, og jeg tror i og for sig ikke, der er nogen Divergens med Hensyn til de Ønsker, som det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen og jeg eller andre gerne vil finde udtrykt som Lovens Hensigt. Jeg er i øvrigt ved Behandlingen af denne Sag gaaet over paa den modsatte Side. Jeg vil snarere sige, at jeg er ængstelig for, at Bankerne og Pengeinstitutterne skulde forsøge at benytte Loven til at faa Støtte til, maa jeg sige nogle daarlige Liv, som man maaske ellers ikke ønskede at fortsætte med, og det er egentlig ikke det, der har været Lovens Mening. Men jeg tror, at vi i det Udvalg, som behandler Sagerne, den Embedsmandskommission — som jeg egentlig gerne havde set udvidet med nogle Erhvervsfolk, men det kunde man ikke blive enig om —, har en Garanti for, at dette begrænses mest muligt.

Finansministeren (V. Buhl): Jeg takker det ærede Udvalg for dets Indstilling. I Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen nu fremsatte, skal jeg kun sige, at jeg er enig i, at der vilde være en langt større Tilstrømning til Kreditfonden, hvis man fulgte den Fremgangsmaade, det ærede Medlem nævnte. Men jeg mener, at der ogsaa med den nuværende Affattelse kan melde sig en Række Grænsetilfælde. Det er jo ikke saadan, at det altid er ganske afgjort, om en Bank vil gaa ind eller ikke vil gaa ind; der vil være en Række Grænsetilfælde, hvor Loven vil kunne faa Betydning selv under forholdsvis gunstige Pengeforhold; og at den havde Betydning i den korte Tid efter dens Vedtagelse, da der var Pengeknaphed, fremgaar dog af de Tilfælde, hvor man har ydet Laan eller Garanti paa det Grundlag, Loven giver.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslagene Nr. 1 og 2
vedtoges uden Afstemning.

§ 1, saaledes ændret,
vedtoges uden Afstemning.